

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21947/2023
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Обједињена наплата Ниш“ са седиштем у Нишу, чији је пуномоћник Ана Миљковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 591/23 од 29.05.2023. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 591/23 од 29.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Прокупљу Гж 591/23 од 29.05.2023. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Куршумлији П 509/2021 од 06.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је одржано на снази решење јавног извршитеља Ивана Раковића ИИвк 448/21 од 16.06.2021. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу исплати 2.719,00 динара на име главног дуга по основу неплаћених потраживања и то на име појединачно наведених накнада, све као у садржају тог става а за период децембар 2020. године, јануар и март 2021. године, све са законском затезном каматом од 03.06.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, решење о извршењу ИИвк 448/21 од 16.06.2021. године је укинато у преосталом делу од досуђеног износа од 2.719,00 динара из става првог до траженог износа од 11.266,00 динара. Ставом трећим изреке, наложено је туженој да тужиоцу накнади трошкове поступка од 17.541,50 динара.

Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж 591/23 од 29.05.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде на основу признања Основног суда у Куршумлији П 509/2021 од 06.02.2023. године, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 52.166,00 динара уместо досуђеног износа од 17.541,50 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати 20.850,00 динара.

Против решења другостепеног суда тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу понашања парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да тужена ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави, у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**